

6309, Tillæg A 1953, Tillæg B 1805, 2227, Tillæg C 487 blev sammenskrevet i planloven (lov nr. 388 af 6. juni 1991), lovforslag nr. 76, Folketingstidende 1990-91: 817, 1971, 7472, Tillæg A 1729, Tillæg B 1641, 1701, Tillæg C 925. Loven har som overordnet formål at forene de samfundsmæssige interesser i anvendelsen af landets arealer samt at medvirke til at værne landets natur og miljø. Et hovedprincip ved reformen var at videreudvikle reglerne om decentralisering, ramkestyring og borgerdeltagelse.

Der udarbejdes i dag ikke en samlet landsplan, men miljøministeren skal efter hvert nyvalg til Folketinget afgive en redegørelse til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg. Redegørelserne tager forskellige aktuelle planlægningsstemaer op til nærmere behandling. Landsplanredegørelsen tilvejebringes på grundlag af et debatoplæg, hvorefter der udarbejdes et forslag til landsplanredegørelse, som også fremlægges til offentlig debat.

De landsplanmæssige interesser varetages herudover navnlig gennem miljøministerens beføjelser til at yde konkret og generel vejledning og fastsætte regler for den amtskommunale og kommunale planlægning (landsplandirektiver m.v.) samt ved adgangen til at gøre indsigelse mod regionplanforslag på de statslige myndigheders, herunder ministerens egne, vegne. Derudover har ministeren mulighed for at overtage et amtsråds/Hovedstadens Udviklingsråds og kommunalbestyrelses kompetencer efter loven i særlige tilfælde.

I forbindelse med de periodiske regionplanrevisioner (hvert 4. år) udgives normalt en statslig udmelding til amtskommunerne som et grundlag for regionplanlægningen, senest publikationen »Overblik over statslige interesser i regionplanrevision 2005«, december 2002.

Der udarbejdes som grundlag for planlægningen forskellige udredninger m.v., ligesom der udføres informations- og vejledningsvirksomhed over for amter, kommuner og øvrige »brugere« af lovgivningen.

Statslige myndigheder kan efter planloven gøre indsigelse imod lokalplanforslag ud fra de særlige hensyn, som disse myndigheder varetager. Hvis der ikke opnås enighed med den pågældende kommunalbestyrelse, kan uafklarede spørgsmål indbringes for miljøministeren til afgørelse.

Regionplanerne, der revideres hvert 4. år og i øvrigt kan ændres (ved tillæg) efter behov, fastlægger på grundlag af en sammenfattende planlægning af de forskellige arealinteresser rammer for amternes udvikling med hensyn til især følgende temaer: byudviklingen, den overordnede trafikstruktur, be-

skyttelsen af areal- og naturressourcer, rekreation og turisme, placeringen af større anlæg og virksomheder samt retningslinjer for detailhandelslokaliseringer af regional betydning.

Regionplanen skal endvidere indeholde retningslinjer for anlæg, der kræver en særlig vurdering af de miljømæssige konsekvenser (VVM-pligtige anlæg). Planlovens VVM-regler blev suppleret ved en ændring af loven i 1999 (lov nr. 368 af 2. juni 1999 om ændring af lov om planlægning (VVM-regler m. v.)), lovforslag nr. 134, Folketingstidende 1998-99: 2831, 6812, 7131, Tillæg A 3209, 3178, Tillæg B 881, 1254, Tillæg C 720.

Regionplanlægningen fastlægger rammerne for kommunernes kommune- og lokalplaner, som ikke må være i strid med regionplanen. Regionplanmyndigheden og kommunerne skal virke for gennemførelsen af regionplanen, herunder ved udøvelse af beføjelser efter lovgivningen. Regionplanens retningslinjer har derfor også betydning som grundlag for den efterfølgende administration af enkeltsager efter anden arealanvendelseslovgivning. Regionplanernes udpegninger af områder med f.eks. særlige landskabs-, skovrejsnings-, naturbeskyttelses- og miljøbeskyttelsesinteresser indgår således med betydelig vægt i de skønmæssige vurderinger i enkeltsagsadministrationen.

Regionplanmyndighederne skal gøre indsigelse mod forslag til lokalplaner, kommuneplaner og ændringer til kommuneplaner, når der er tale om forhold af lands- og regionplanmæssig betydning.

Hovedstadsområdet udgør ét stort sammenhængende byområde, hvor afgørelser om byudvikling i en kommune i det ene amt påvirker udviklingsmulighederne i andre kommuner og i andre amter. Derfor er der fastlagt enkelte supplerende regler om regionplanlægningen i Hovedstadsområdet (se lov nr. 355 af 2. juni 1999 om ændring af forskellige love som følge af oprettelsen af Hovedstadens Udviklingsråd, lovforslag nr. 227, Folketingstidende 1998-99: 5673, 6828, Tillæg A 5422, 5381, Tillæg B 1010, 1237, Tillæg C 681). Hovedstadens Udviklingsråd, der er regionplanmyndighed i hovedstadsområdet, skal, på grundlag af en vurdering af udviklingen i regionen som helhed, yderligere fastsætte retningslinjer for fordelingen af den fremtidige byggeaktivitet i byzone og rækkefølgen herfor samt for vandforsyningen og spildevandsafledningen, antallet af kolonihaver og deres placering, samt beliggenheden af de centrale byområder (detailhandel).

Kommunalbestyrelserne skal hvert 4. år offentliggøre en strategi for kommuneplanlægningen, og bl.a.